

er tidligere varetaget i en række ministerier og med bistand navnlig fra sunhedsstyrelsen. I forbindelse med oprettelsen af ministeriet for forureningsbekæmpelse den 11. oktober 1971 overflyttedes de væsentligste af disse sagsområder til det nye ministerium, hvilket medførte en mulighed for koordinering af områderne og for en koncentreret indsats. Overflytningen bevirkede samtidig, at ministeriet for forureningsbekæmpelse ville få et meget betydeligt antal konkrete enkeltsager til behandling.

Koncentrationen af den til ministeriet for forureningsbekæmpelse overførte sagsmængde, behovet for en intensiveret indsats på området og den betydelige tilgang af arbejdsopgaver, der vil blive følgen af den nye lovgivning, bevirker, at en rationel tilrettelæggelse af forureningsbekæmpelsens centrale forvaltning er absolut påkrævet.

Den 1. april 1972 blev der etableret en miljøstyrelse under ministeriet for forureningsbekæmpelse. Ved opgavefordelingen mellem departement og styrelse har man — i overensstemmelse med principperne i redegørelsen fra arbejdsgruppen vedrørende statsadministrationens organisation (betænkning nr. 629/71) — valgt alene at henlægge sådanne opgaver til departementet som nødvendigvis må udføres i snæver tilknytning til ministeren, medens alle andre opgaver henføres til styrelsen.

Det vil herefter være miljøstyrelsens opgave at holde sig løbende orienteret om forureningsforholdene og indenfor sine rammer i videst muligt omfang at samle den aktuelle faglige viden på området, ligesom styrelsen må følge forholdene i andre lande. På dette grundlag vil miljøstyrelsen udøve rådgivende funktioner over for ministeren og andre myndigheder, herunder lokale og regionale myndigheder, på miljøbeskyttelsens område. Styrelsen skal tage planlægnings- og udviklingsopgaver op, og på grundlag af sin viden om forureningsforholdene i landets forskellige dele og udviklingen i udlandet afgive indstilling overfor ministeren om fastsættelse af nye forskrifter i miljøbeskyttelsesøjemed.

Det forudsættes endvidere, at styrelsen varetager langt den overvejende del af den løbende sagssekspedition vedrørende miljøbeskyttelsen, og der er derfor i nærværende bestemmelse optaget hjemmel til, at ministeren kan delegerer sine opgaver til miljøstyrelsen. Styrelsen vil iøvrigt virke som klagemyndighed i forhold til de af kommunalbestyrelserne og amtsrådene truffne afgørelser, jfr. bestemmelsen i § 52.

Som hovedregel må det gælde, at de af miljøstyrelsen som klagemyndighed truffne afgørelser ikke kan påklages til højere administrativ myndighed, jfr. bemærkningerne til § 52, stk. 2, og det er derfor

fastsat, at det i forbindelse med en delegation af opgaver kan bestemmes, at miljøstyrelsens afgørelser i administrativ henseende er endelige.

Til § 26.

Ved bestemmelsen i § 52, stk. 1, er det fastslået, at kommunalbestyrelsens og amtsrådets afgørelser i henhold til denne lov eller i henhold til bestemmelser udfærdiget med hjemmel i loven kan påklages til miljøstyrelsen. Man har anset en sådan opgavefordeling for mest hensigtsmæssig, navnlig i den opbygningsfase, som må forudses i den første tid efter lovens ikrafttræden.

På den anden side har man ved kompetencefordelingen i øvrigt, herunder pladeringen af en vis del af godkendelsesbeføjelserne i henhold til kap. 3 hos amtsrådene, ønsket gennemført en hensigtsmæssig decentralisering på området. Det må forudses, at der senere vil kunne opstå behov for, at henlægge enkelte andre opgaver i forbindelse med miljøbeskyttelsen fra centrale myndigheder til amtsrådene.

Til § 27.

I bestemmelsen fastslås det, at kommunalbestyrelsen har det primære tilsyn med, at de i loven fastsatte regler efterleves. Det samme gælder for de bekendtgørelser, der udstedes i medfør af loven, jfr. navnlig §§ 4 og 6-10. Som en konsekvens heraf må kommunalbestyrelserne føre løbende kontrol med disse forhold og eventuelt på eget initiativ tage sådanne problemer op til overvejelse og nærmere undersøgelse, som kan give anledning til spørgsmål om, hvorvidt de gældende bestemmelser er overholdt.

Det må forudses, at visse af kontrolfunktionerne mest hensigtsmæssigt vil kunne varetages i forbindelse med kontrol, der udføres i anden sammenhæng. Der er derfor åbnet adgang for ministeren til at bestemme, at kontrollen i visse tilfælde skal udføres af andre myndigheder.

Til § 28.

Man har fundet det væsentligt at fremhæve tilsyns- og kontrolfunktionerne i forureningsbekæmpelsen. Uden en effektiv og intensiveret kontrol vil værdien af f. eks. godkendelsesordningen kunne blive diskutabel.

Det vil kunne pålægges virksomhederne selv at foretage en løbende eller periodisk driftskontrol. Fortløbende målinger af denne art bør udføres på en sådan måde, at myndighederne ved besøg på stedet let kan overbevise sig om, driftstilstanden for den foregående periode ved hjælp af udskrifter af måleresultater. Såfremt virksomhederne ikke selv er i